

brejdede mig, at jeg havde talt om hans kolossale Overdrivelser. Nu skal jeg ikke trætte hverken det ærede Medlem eller det høje Ting med at oplæse Citater af hans Taler, det vilde være mig let at nævne Eksempler nok paa Overdrivelser fra hans Side. Jeg skal holde mig til en eneste. Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg havde opgivet det afgørende Kærnepunkt i Folketingsparlamentarismen. Jeg havde strøget Kravet om Folketingets Overvægt paa Finansloven, fordi jeg sagde, at hvis der hvert Aar skulde træffes Afgørelse om Forhøjelse, væsentlig Forhøjelse maaske af Formue- og Indkomstskatten paa Grundlag af den Skala, som det ærede Medlem har foreslaaet, eller den, som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) har foreslaaet, troede jeg, at det vilde føre til ret stærke Kampe om Finansloven. Jeg har ikke en Gang udtalt noget om, hvordan de Kampe vilde falde ud, jeg har blot sagt, at det vilde medføre ret heftige Kampe. Men det ved det ærede Medlem sikkert meget godt selv vilde blive Følgen. Han kan ikke være saa naiv, leve i den Grad som en Søjlehelgen, hævet over al Livets Tummel og Elendighed, at han ikke skulde vide det. Det ved jo ethvert Barn i Landet, enhver nogenlunde intelligent halvvoxen Dreng, som læser Aviser, vil vide, at hvis der hvert Aar paa Finansloven skulde afgøres væsentlige Indtægtsforhøjelser af den Art paa et saadant Grundlag som det ærede Medlems Skala, altsaa ved Overenskomst mellem Folketing og Landsting, vilde der fremkomme Kamp, derom er der ikke Skygge af Tvivl. Det andet, som det ærede Medlem tillod sig at betegne paa den Maade, jeg har nævnt, var min Udtalelse om, at den danske Parlamentarisme af 1901 var ikke saa rodfæstet og Folketingets forfatningsmæssige Overvægt ikke saa urokkelig som Underhusets over Overhuset under den aarhundredgamle engelske Parlamentarisme. Det er noget, som det ærede Medlem ved akkurat lige saa godt som jeg, og som der heller ikke kan herske Tvivl om mellem blot nogenledes forstandige Mennesker. Men der er saa meget, man siger i Kampens Hede. Jeg tror i hvert Fald, at det, det ærede Medlem her har sagt, virkelig hører ind under de kolossale Overdrivelser, maaske er det endda en af de allerkolossaleste, det ærede Medlem nogen Sinde har tilladt sig, hvilket vil sige noget, det indrømmer jeg. Nej, selvfølgelig opgiver jeg intet af Folketingets Overvægt paa Finansloven eller af

Folketingsparlamentarismen, ikke det mindste. Men man fremmer hverken det ene eller det andet ved at opstille aldeles fantastiske Lysbilleder, som intetsteds have hjemme i Virkeligheden. Man fremmer paa det forfatningsmæssige Omraade som paa alle andre sine Ideer bedst ved at se jævnt, sundt og nøgternt paa Sagerne.

Saa sagde det ærede Medlem, at det var haabløs Gerning at tale mere om, hvorvidt Forsvarsskatten var falden bort eller ikke, og her tale vi altsaa ikke om, hvorvidt Forsvarsskatten formelt er falden bort, den har som bekendt aldrig bestaaet som særlig Skat, saa den kan ikke godt falde som saadan, men vi tale om, hvorvidt den er udlignet eller ikke. Ja, det er haabløs Gerning for det ærede Medlem at tale mere derom, deri har han Ret. Overfor de Tal, jeg fremførte, og som jeg skal tillade mig at rekapitulere, kan der overhovedet ikke diskuteres mere om den Ting. Det ærede Medlem kan naturligvis under sin Omtale af Rateskalaen trække enkelte Eksempler frem, som synes at støtte hans Anskuelse, men det, det kommer an paa, er Gennemsnitstallene, og naar Indtægterne under 3,000 Kr., som ere de Indtægter, der ikke rantes af Forsvarsskatten, kun faa 29 pCt. Tillæg, men Indtægter paa fra 3,000 til 30,000 Kr. faa 32 pCt. og Indtægter over 30,000 Kr. 41 pCt. Tillæg i Forhold til Skatteloven af 1909, er det derved klart og uigendriveligt bevist, at Forsvarsskatten bestaar saa urørt som nogen Sinde. Ganske det samme er Tilfældet med Formuen. Her findes Tallene ikke i Motiverne, men jeg har ladet dem opgøre paa samme Maade, som det for de andres Vedkommende er gjort i Motiverne. Naar man da her tager Forholdet ganske rent, altsaa tager de Formuer, som rantes af Forsvarsskatten, for sig i een Gruppe, og dem, som ikke rantes af den, i en anden, giver det for dem, der ikke rantes af Forsvarsskatten, Formuerne under 15,000 Kr., 33,3 pCt., og for den anden Gruppe 39,6 pCt. Tillæg i Forhold til Skatteloven af 1909.

Saa spurgte det ærede Medlem mig — og det ærede Medlem kan se saa uhyre uskyldig ud, naar han gør et saadant Spørgsmaal, at man i første Øjeblik næsten lader sig dupere deraf —: Hvad kan Regeringspartiet egentlig have imod den Skala, vi foreslaa? Skønt jeg ret udførligt havde udviklet det, var det umuligt for det ærede Medlem at tænke sig, hvad jeg kunde have imod den Skala. Jeg bliver da nødt til at gentage, at jeg bl. a.